

едно съ двайсать момци—войни, кон-то по-
 вѣрвахъ, запрѣни въ тѣмницѣ, дръгарѣва-
 хъ съ Юліана, кой-то тѣжаше защо не бѣ-
 ше самъ свѣщенникъ да ги кръсти. Изъ Богъ,
 кой-то испъзнава желаніе-то на вѣрны-тѣ
 си, испроводи имъ съ чюдесенъ начинъ е-
 дного свѣщенника на нма Антоній, кой-то
 доде нощемъ и кръсти Келсіа съ 20-тѣ
 войни. Тоя свѣщенникъ Антоній, ведно съ
 седмина братьа момци, горени и мѣчени,
 останахъ неповредени; за това отсѣтнѣ
 мнозина дръгы, наедно и Келсіева-та май-
 къ, повѣрвахъ въ Христа, и кръстихъ са.
 Като са научи князъ-тъ, че и жена-та му
 са покръстила, той часъ затвори и нейъ въ
 тѣмницѣ. Послѣ 20-тѣ войни, и седмина-
 та братьа, извадени на сѣдъ, всички-тѣ
 выдохъ посѣчени. А Юліана съ Келсіа,
 свѣщенникътъ Антоніа, и Анастасіа, кой-то
 кѣше възкресихъз наскоро съ молитвъ-тъ
 Юліановъ и женъ си Маріонимъ, остави
 за по-дългый сѣдъ, и затвори ги въ жъи-
 лище-то. Изъ отъ сѣтнѣ, завѣдени въ ка-
 нище-то, уждъ да са поклонатъ на идола-
 тѣ, Юліанъ Свѣтый са помоли, и храма